

. نویسنده : تد سنايدر «Ted Snider»

منبع و تاریخ نشر: انتیوار «2024-04-05»

برگردان : پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل» .

شکاف های فزاینده در اتحادناتو

The Growing Fissures in NATO Unity

علی رغم آسیب های وارد شده در اوکراین و ناتوانی آشکار ناتو در حمایت از دفاع اوکراین در برابر روسیه به اندازه کافی، یکی از موارد در ستون برد غربی این ادعا است که ناتو پس از آسیب هایی که دونالد ترامپ وارد کرده، متحدتر شده است. حتی جدای از

آماده شدن ناتو برای پیامدهای احتمالی دور دوم ریاست جمهوری ترامپ، این پیروزی ممکن است چندان واضح نباشد.

ولادیمیر پوتین «فکر می‌کرد که ناتو شکسته و تجزیه خواهد شد. جو بایدن رئیس جمهور آمریکا در 21 فوریه 2023 و بار دیگر در 13 ژوئیه در اروپا گفت: "من می‌گویم ناتو قوی‌تر از همیشه است." آنتونی بلینکن وزیر امور خارجه در 8 فوریه 2023 گفت: "جنگ رئیس جمهور پوتین همچنان یک شکست استراتژیک است."

اما شکاف‌هایی ظاهر شده است. قدرت‌های کوچک‌تر ناتو از قدرت‌های بزرگ‌تر عصبانی هستند، همان‌طور که قدرت‌های میانی، و قدرت‌های بزرگ ناتو از یکدیگر عصبانی هستند.

کشورهای کوچک‌تر و جدیدتر ناتو اخیراً این سؤال را مطرح کرده‌اند که "آیا کشورهای رتبه اول و دوم در ناتو وجود دارند یا خیر؟" "آیا ما برابر هستیم یا برابر نیستیم؟" از کاجا کالاس، نخست‌وزیر استونی پرسید.

اعضای اروپای شرقی ناتو از دو جهت احساس می‌کنند که تحت تأثیر قرار گرفته‌اند. اول عدم حضور آنها در مشاغل برتر ناتو است. دوم نادیده گرفتن موضع تهاجمی‌تر آنها علیه روسیه و کنار گذاشتن خطوط قرمز روسیه و ناتو است.

مقامات ارشد کشورهای کوچک بالتیک لیتوانی، لتونی و استونی، که زمانی بخشی از اتحاد جماهیر شوروی بودند، معتقدند که قدرت‌های بزرگ ناتو در اروپای غربی به دلیل موضع تهاجمی‌ترشان در حمایت از اوکراین، آنها را کنار می‌زنند. در برابر روسیه آنها شکایت دارند که قدرت‌های بزرگ غربی «سیاست روسیه را بدون مشورت با افرادی انجام می‌دهند که خیلی بیشتر از [آنها] درباره روسیه می‌دانند».

اعضای اروپای شرقی ناتو به‌طور مداوم خود را به عنوان ناتوی بی‌میل و غرب محور به نبرد علیه روسیه در دفاع از اوکراین می‌بینند. شرق، به رهبری لهستان و جمهوری چک، بسیار تهاجمی‌تر برای تسلیح حداکثری اوکراین و نادیده گرفتن خطر تشدید جنگ فشار آورده است. لهستان کارزار ارسال تانک و جت‌های جنگنده به اوکراین را رهبری کرد. جمهوری چک اخیراً اعلام کرد که در آستانه خرید 300000 گلوله توپ از کشورهای خارج از اروپا برای جبران کمبود اتحادیه اروپا است و گفته است که اتحادیه اروپا می‌تواند نیم میلیون گلوله دیگر به دست آورد. از نظر درصد تولید ناخالص داخلی، استونی با لیتوانی سوم، لتونی پنجم، و لهستان در رتبه هشتم، اهداکننده اصلی به اوکراین است.

این بالاتر از ایالات متحده، بریتانیا، فرانسه و آلمان است.

لیتوانی خواستار تغییر رژیم در مسکوشده است. گابریلیوس لاندسبرگیس وزیر امور خارجه گفت: از دیدگاه ما، تا زمانی که رژیم کنونی در قدرت نباشد، کشورهای اطراف آن تا حدودی در خطر خواهند بود.

مانند کشورهای بالتیک قدرت‌های متوسط مانند لهستان و جمهوری چک از قدرت‌های بزرگتر غربی عصبانی بوده‌اند. وزیر خارجه چک تاکید کرد: اوکراین باید بتواند از خود دفاع کند زیرا از کل اروپا دفاع می‌کند. این [درباره] از دست دادن اوکراین نیست، بلکه کل تمدن غرب است، اصولی که اکنون در خطر هستند و توسط امپریالیسم روسیه به چالش کشیده می‌شوند.» وزیر خارجه لهستان شکایت کرد که «موقعیت اوکراین اکنون به اعتبار ایالات متحده بستگی دارد.»

مجارستان با ناتو همبستگی نداشته است. بر خلاف بسیاری از کشورهای اروپای شرقی، مجارستان نسبت به قدرت‌های غربی ناتو، نه بیشتر، نه کمتر، تهاجمی کمتری داشته است. مجارستان از ارسال تسلیحات به اوکراین خودداری کرده، از مذاکرات صلح بر سر راه حل نظامی حمایت کرده و از تحریم‌های روسیه انتقاد کرده است. زوران میلانوویچ، رئیس‌جمهور کرواسی نیز با تحریم‌های روسیه مخالفت کرده و «واشنگتن و ناتو» را به «جنگ نیابتی علیه روسیه با کمک اوکراین» متهم کرده است. صربستان نیز نسبتاً کمتر جنگ طلب بوده است.

ترکیه با ناتو فاصله زیادی داشته است. این کشور به دنبال میانجیگری برای حل و فصل جنگ از طریق مذاکره بوده و رژیم تحریم‌ها علیه روسیه را کنار زده و در عین حال تجارت را به شدت افزایش داده است.

اسلواکی ارسال مهمات به اوکراین را متوقف کرده و از مذاکرات صلح برای پایان دادن به جنگ حمایت کرده است. شکاف‌های ناتو در روابط اسلواکی و جمهوری چک قابل مشاهده است. در 6 مارس، نخست‌وزیر چک پتر فیالا اعلام کرد که چک-اسلواکی رایزنی‌های بین‌دولتی به دلیل «تفاوت‌های قابل توجه» متوقف شد.

رابرت فیکو، نخست‌وزیر اسلواکی، می‌گوید که این اختلافات بر سر اوکراین است. فیکو می‌گوید: «دولت چک تصمیم گرفته است [روابط] را به خطر بیندازد، فقط به این دلیل که علاقه مند به حمایت از جنگ در اوکراین است، در حالی که دولت اسلواکی آشکارا از صلح حمایت می‌کند.» اختلافات نه فقط بین اعضای شرقی ناتو و اعضای غربی و نه فقط بین قدرت‌های کوچک و قدرت‌های بزرگ بوده است. اتحاد ناتو در میان بلوک قدرت غربی گسترش یافته است.

زمانی که امانوئل ماکرون، رئیس‌جمهور فرانسه گفت استقرار نیروهای غربی در زمین در اوکراین «گزینه‌ای است که نباید کنار گذاشته شود»، استونی، لیتوانی و لتونی همگی از او حمایت کردند، اما آلمان تاکید کرد که «هیچ نیروی زمینی و هیچ سربازی وجود نخواهد داشت». خاک اوکراین که توسط کشورهای اروپایی یا کشورهای ناتو به آنجا

فرستاده می شوند. مکرون با افشای وسعت شکاف پاسخ داد که زمان «اروپایی است که در آن ترسو بودن مناسب است». بوریس پیستوریوس، وزیر دفاع آلمان، گفت: «صحبت در مورد چکمه روی زمین یا داشتن جسارت بیشتر یا کمتر... واقعاً به حل مسائلی که در مورد کمک به اوکراین داریم کمکی نمی کند». یک مقام ارشد آمریکایی می گوید که اظهارات ماکرون خشم و اشنگتن را نیز برانگیخته است.

زمانی که اولاف شولز، صدراعظم آلمان فاش کرد که نیروهای فرانسوی و بریتانیایی در اوکراین حضور دارند، فرانسه و بریتانیا خشمگین شدند و درگیری را علنی کردند. بن والاس، وزیر دفاع اسبق بریتانیا گفت: «رفتار شولز نشان داده است که تا آنجا که امنیت اروپا پیش می رود، او مرد اشتباهی است، در شغل اشتباه در زمان نامناسب». آلیسیا کرنز، رئیس کمیته روابط خارجی پارلمان بریتانیا، اظهارات شولز را "غیر مسئولانه و سیلی به صورت متحدان" خواند.

یکی از دیپلمات های مستقر در برلین می گوید که «ماکرون و شولز حتی با یکدیگر صحبت نمی کنند». نیویورک تا یمز گزارش می دهد که "مقامات فرانسوی و آلمانی به طور خصوصی اذعان می کنند که درگیری جدی بین دو رهبر وجود دارد." آنها در 15 مارس در برلین ملاقات کردند تا "اختلافات خود را حل کنند"، اما این نشست "در مورد موضوعاتی که برلین و پاریس بر سر آن اختلاف داشته اند، اطلاعات کمی ارائه کرد."

اگرچه حمله روسیه به اوکراین ممکن است از برخی جهات وحدت ناتو را تقویت کرده باشد، مشخص نیست که ناتو متحدتر از همیشه باشد. تفاوت های عمیقی در درجات پرخاشگری و تمایل به عبور از خطوط قرمز وجود دارد. در کشورهای بالتیک نسبت به کشورهای رتبه اول و دوم ناتو نارضایتی وجود دارد. قدرت های کوچک و متوسط از قدرت های بزرگتر عصبانی هستند و در آلمان، فرانسه و بریتانیا، قدرت های بزرگ آشکارا از یکدیگر عصبانی هستند.

سطری چند در مورد نویسنده این مقاله :

تد اسنایدر ستون نویسنده منظم سیاست خارجی و تاریخ ایالات متحده در *Antiwar.com* و *The Libertarian Institute* است. او همچنین به طور مکرر در *Responsible Statecraft* و *The American Conservative* و همچنین سایر رسانه ها مشارکت دارد. برای حمایت از کار او یا درخواست های ارائه رسانه ای یا مجازی، با او در tedsnider@bell.net تماس بگیرید.

